

De ce dansăm de *bucurie* și fierbem de **FURIE**?

Ilustrații: Dagmar Henze
Traducător: Elisabeta Radu

Cuprins

În această carte povestim despre emoții **7**

Doamna Vera Veritatis **11**

Penibilitate

Cârnatul **20**

Dezgust

Marea zi de prezentare a cărții de vrăji – cu o zi înainte **27**

Bucuria anticipată și emoția

Marea zi de prezentare a cărții de vrăji **34**

Mândria

Veverița Raffi își face un prieten **44**

Compasiunea

Treaba cu șosetele **54**

Rușinea

Niciun chef de turnirul cavalerilor **61**

Să te bucuri de răul altuia

Lui Toto îi este dor de casă **68**

Tristețe

O poezie **76**

Satisfacție

Furie oarbă **80**

Furie

Oare și uriașii se simt mici uneori? **90**

Neputință

O fi posibil să meargă totul bine? **98**

Speranță

Mă simt protejat **106**

Protecție

Cea mai iubită fantomă **109**

Dragoste

Scrisoare către tine **120**

Admirație

Doamna Vera Veritatis

Încă de aseară, Tati (alint de la Tatiana) are dureri de burtă și sunt la fel de puternice. Toată noaptea a avut dureri și burta i-a ghiorțait în toate felurile. Din această cauză, ea nu a dormit mai deloc.

Afară deja ciripesc păsărelele, asta se observă imediat. Însă, de îndată ce mama o mângâie ușor pe braț și îi dă un sărut pe frunte, lui Tati i se pare că abia au trecut cinci minute.

– 'Neața, dulceța mea! S-a trezit și dimineața, soarele zâmbește prin fereastră, iar noaptea cea sumbră s-a dus la culcare, vorbește mama melodos, cu bucurie, făcând versuri parcă și trage draperia cu entuziasm. O rază proaspătă de soare reușește să-și facă loc prin fereastra micuță a rulotei și îi gădilă nasul lui Tati. Îi vine să strănute.

– Hopa, ai răcit? întreabă mama îngrijorată. Ar fi de preferat să nu se întâmple tocmai azi, în prima ta zi de școală.

– Da!!! strigă Tati ușurată. Imediat vine și strănutul. Chiar sunt foarte răcită. Pe deasupra, am și dureri de burtă. M-a durut toată noaptea. Cel puțin ultimele cuvinte erau adevărate și, tocmai de aceea, Tati nici nu se simțea bine.

– Of, sărăcuța, spune mama și îi atinge ușor fruntea. Nu, nu frige, constată ea. Ai înfulecat aseară prea multe dulciuri? Îți fac o cană de cacao cu lapte, să vezi cum îți dispare durerea de burtă cât ai zice pește.

Mama o bate ușor pe Tati pe spate, să o încurajeze, iar mișcarea aceasta face ca brățelele ei multe să zăngănescă.

Tati oftează.

Bineînțeles că nu este răcită. Și nici durerile de burtă nu se trag de la dulciuri.

Nu, e doar vina mamei.

Tati s-a speriat foarte tare și a început să sughițe. Cine s-ar fi gândit la asta? Speriată, scutură din cap.

– Ce s-a-ntâmplat? Întreabă mama și ia oala cu lapte de pe plita mică.

– Nimic, murmură Tati și trage ușa după ea când intră în baia micușă. Acolo, și ea se face mică-mică.

Lui Tati îi place mult rulota lor, căci este chiar confortabil înăuntru și se simte mereu ca într-un culcuș cald și primitor. Dar de fiecare dată când se mută ciroul, trebuie să își schimbe din nou școala, așa că uneori își dorește să locuiască într-o casă normală, cu scară și cu un balcon micuș, ca orice alt copil. Sau poate într-o casă cu grădină, în care să crească roșiile, iar florile să înflorească. Dar starea ei nu are legătură nici cu viața la circ, nici cu mutarea continuă de la o școală la alta și nici cu faptul că trebuie să-și facă iar și iar noi prieteni.

Nu! Până la urmă, Tati este un adevărat copil al circului, își face prieteni noi în doi timpi și trei mișcări, chiar dacă uneori ar prefera să își schimbe viața cu a lor.

– Draga mea, cărțile îmi arată că azi va fi o zi foarte bună pentru tine, spune mama în timp ce Tati se strecoară în spațiul micuț de luat masa, unde o așteaptă o cană mare și aburindă de cacao cu lapte.

Și exact asta este problema. Nu, nu cacaua cu lapte. Și nici chiar noua școală sau cărțile de ghicit, ci, după cum am spus deja, chiar mama.

Lui Tati i se pare că are cea mai penibilă mamă din lume. Nu e suficient că la fiecare reprezentare a circului trebuie să își facă cel mai înfricoșător număr de ghicitoare pe care și l-ar putea închipui cineva, cu un glob de cristal luminat înspăimântător, cu o mulțime de fum în jur și cărți de ghicit misterioase, care se întorc ca prin magie? Și bineînțeles că mama are și un nume de scenă. Își spune Doamna Vera Veritatis și îi citește viitorul în palmă oricărui spectator care își pune încrederea în ea. Pe deasupra, mama mai poate să citească și gândurile și știe să spună de fiecare dată cu precizie ce se află în gențile femeilor din primul rând. Așadar, chiar e necesar ca mama să arate mereu ca Doamna Vera? Chiar cât e ziua de lungă? Nu e de ajuns doar reprezentarea de la circ?

Are părul negru și lung, strâns într-un coc înalt ca un turn și împodobit cu cel puțin trei eșarfe multicolore. Poartă o bluză cu un model de la care te ia amețea dacă îl privești și o fustă sclipicioasă, pe care o târăște pe podea când merge, și pentru a nu se împiedica în ea, mama o bagă mereu într-o parte, în chiloți. Uită, bineînțeles, că a făcut lucrul acesta și iese uneori așa și pe-afară, dacă Tati nu-i atrage atenția. În plus, mai poartă în jurul ochilor un machiaj negru atât de intens, încât uneori Tati se gândește că arată de parcă ar purta o pereche de ochelari închiși la culoare.

Acestor lucruri li se adaugă faptul că mama poartă și ruj roșu de culoarea cireșei, care îți aduce aminte de marmeladă, sau ruj roz, de culoarea bebelușilor, un roz cum doar ți-l poți imagina. De lobul urechii îi atârnă pene, iar degetele îi sunt împodobite cu o mulțime de inele. Chiar și degetele mari! În orice caz, lui Tati i se pare că mama arată ca un brad de Crăciun artificial.

Cel mai rău este că, arătând exact așa, mama vrea să își ducă azi fiica la școală. Burta lui Tati chiorăie din nou. Deja poate vedea întreaga situație în fața ochilor. La fiecare școală se desfășoară cam în același mod. Mama, care este obișnuită cu reprezentațiile cu public larg, dând din mâini teatral și cu vocea aspră a Doamnei Vera, va povesti despre reușitele lui Tati de la fosta școală și își va convinge profesoara că sunt norocoși să o aibă pe Tati în școala lor. Fără îndoială, profesoara se va prefăce că nu este ceva ieșit din comun faptul că noua elevă este adusă la școală de o adevărată vrăjitoare de la circ, în timp ce ceilalți colegi se vor holba la Tati și la mama ei, le vor înconjura, vor șușoti între ei, vor râde, vor chicoti și le vor pune sute de mii de întrebări. Și, din păcate, aceștia nu sunt mereu curioși și prietenoși. Și nici nu pleacă bine mama, că începe totul.

– Dacă mama mea ar fi atât de penibilă ca a ta, i-a spus la un moment dat lui Tati o altă fetiță, nu aș merge nicăieri cu ea. De câte ori nu și-a jurat Tati în situațiile acelea că va vorbi, în sfârșit, cu mama ei și o va ruga ca data viitoare să o ducă doar până în fața școlii?!

Până acum a tot amânat această discuție, deoarece nu a vrut să o rănească.

Pe deasupra, nu e plăcut să îți fie rușine de propria mamă, și din discuția pe care ar avea-o cu ea, ar reieși ce simte. Și, penibilă sau nu, Tati își iubește totuși mama. Fata se abține să nu lăcrimeze.

– Hai să mergem, șoricico, spune mama acum și se întinde să-și ia ochelarii de soare cu tentă albastru-verzuie. Și asta pe deasupra! Cât de super mega penibil! Cu ochelarii ăștia, mama arată ca o figurină super colorată.

– Mama!!! găfâie Tati. N-ai putea măcar să...

– Hai, fuguța! Mama stă deja în ușa deschisă a rulotei și flutură ghiozdanul.

Și, dintr-odată, Tati nu simte decât furie în burtă. Dar dacă începe acum discuția cu mama ei, sigur va plânge. Și să apară în noua clasă cu ochii umflați de plâns e chiar mai rău decât orice.

Așa că Tati se strecoară pe lângă mobilă și se furișează abătută în jos, pe scări. Afară burnițează. Și asta pe deasupra! Până vor ajunge la mașina din parcare de pe marginea pajiștii, noii ei papuci sigur se vor uda de tot.

– Ups, am uitat ceva, spune mama și îi înmânează fiicei cheia mașinii. Du-te tu înainte!

– Of, Doamne, mamă! ripostează Tati, prost dispusă. Cizmele mamei, cu lanțuri care zdrăngănesc, acoperă chiar și zgomotul ploii. Indispusă, Tati înaintează cu greu, încercând pe cât posibil să evite zonele ude. Apoi se așază în mașină, bagă cheia în contact și o întoarce până la ora unu. Acum poate porni ștergătoarele și poate asculta puțin la radio.

Încetul cu-ncetul, se oprește și ploaia. Tati cântă împreună cu radioul și își mișcă papucii în ritmul muzicii. Pe unde o fi mama? Tati se uită la ceas. N-ar vrea să întârzie. Asta ar fi cea mai super supremă super penibilitate posibilă pe care și-ar putea-o închipui.

Exact când se hotărâse Tati să apese pe claxon cu putere, o femeie necunoscută vine în mare grabă spre mașină. Coadă ei de cal, lungă, se leagănă în dreapta și-n stânga în ritmul pașilor ei, iar fața pare că îi strălucește. Poartă un tricou alb și o pereche de blugi. Lui Tati i se pare că o cunoaște de undeva.

– A, stați puțin, protestează Tati în momentul în care femeia deschide portiera de pe partea șoferului și se așază gâfâind în spatele volanului.

– Iar acum, cu viteza luminii, spune mama în timp ce dă în marșarier. Să mă îmbrac în haine normale necesită mai multă muncă decât să mă transform în Doamna Vera.

– A, spune Tati din nou, neștiind la ce să se uite mai întâi. Această femeie este mama ei! Mama ei arată ca scoasă din cutie! Tati uitase cum arăta ea sub toate acele farduri și haine ciudate. Adică super frumoasă.

– Mama, arăți tare bine azi, spune Tati în cele din urmă.

– Ți se pare? o întreabă mama ridicând nesigură din sprâncene. Nu arăt prea banal? Prea conservatoare? Prea de treabă? Prea liniștită? Mi-am dat jos tot machiajul. Chiar nu mai port deloc. Și sigur au trecut cam cincisprezece ani de când nu am mai purtat o pereche de blugi. Am și uitat cât de tare strâng. Mama deschide găfâind nasturele de sus. Simt că mă sufoc în ei.

Tati râde. Brusc, nu mai simte nicio greutate în stomac, de parcă s-ar fi lepădat de o mare povară, de o piatră uriașă pe care o căra cu ea, iar acum se simte ca un balon de săpun perfect rotund și strălucitor.

– Mulțumesc! șoptește Tati.

– Ah, i-a făcut mama cu ochiul și a ieșit cu mașina din parcare, zâmbind cu gura până la urechi.

Iar ce e mai ciudat urmează să se întâmple.

Nimeni nu s-a uitat insistent la ele în timp ce Tati își aștepta noua profesoară în fața clasei, împreună cu mama. Da, în toată acea forfotă, mama și Tati trec aproape neobservate. Iar când profesoara le vede în sfârșit, pare să fie puțin cam dezamăgită. Dar oare de ce? Mama și Tati au făcut cumva ceva greșit?

– Bună ziua, doamna Pop! spune profesoara și întinde mâna spre mama. Iar tu trebuie să fii Tati, așa-i?